

A l'hora assenyalada

Un relat de: [kefas](#)

El carrer és ample i polsós. El vent del desert cultural arrossega les fulles seques i arrugades de relats conformistes que fa temps ningú llegeix. Se't enganxen a les cames i fan nosa per caminar. Baldat com estàs, amb prou feines pots desempallegar-te'n picant de peus a terra. El vent augmenta i aixeca més pols. Te'n adones, la pols no és de sorra. És de paraules esmicolades. Mentre et preguntes d'on deuen haver sortit, recordes que en entrar al poble has passat pel costat d'una cantera que t'ha donat la sensació que no era normal. Ara hi caus. No eren roques el que hi havia. Eren llibres petrificats. Et sona haver-ho sentit a paleocultura. Tot començà amb la corrupció del llenguatge. Les paraules es varen anar morint i els llibres es dipositaren al fons del mar de l'oblit. Fossilitzats, sec el mar, tornen a la superfície. El vent de la memòria els desfà i recupera les paraules trencades.

T'estan espiant, ho intueixes. Potser esperen que els disparis alguna frase esmolada. Saben que ets més ràpid i que la potència de foc del teu teclat és infinitament superior a la seva. Per això no gosaran disparar primer. Descobririen la seva posició i serien lletramorts. Ah, així devia sentir-se en Gary Cooper!. Però no és per això que has vingut. Ara ets un agent especial amb la missió de sembrar la llavor que refaci l'avinentsa. I la llavor és la paraula màgica: Caritat. En portes una de sencera, conreada a l'hort de la concòrdia. Quan la treguis i la vegin, se'ls activarà la neurona de l'amor a la humanitat i retornaran a l'era de la Comunicació. Et situes al mig del carrer i comences a treure-la de la capsula isocordial. Poc a poc, per no generar sospites. L'alces amb els dos braços i gires lentament. Com un coet veus que s'apropa una paraula. Quan ja es massa tard la identifies: Odi. Mai sabràs que només va quedar sencera, tombada terra, la paraula altruista. I que, quan el vent s'emportava les teves restes, unes ombres vacil·lants s'hi acostaren.